

Vesa Koiviston saarna sunnuntaina 12.8.2007 Järvenpään kirkossa

Luuk. 19: 41-48

Tämän sunnuntain teemana on etsikkoajoja. Viimeisen vuoden ajan on ollut esillä uutisissa toistuvasti ainakin yksi asia, jossa voi sanoa olleen etsikkoaika. Se etsikkoaika on päättymässä ja siksi ihmiset ovat kautta Suomen heränneet tähän asiaan ja varautuneet uuteen aikaan. Niille, jotka eivät ole varautuneet, on mainosten ja uutisten mukaan luvassa paljon rajoitetummat mahdollisuudet. Monet jo varmaan arvasivat, minkälaisesta etsikkoajasta on kyse. Kyse on digiajasta, analogisten televisiolähetysten loppumisesta, digibokseista jne.

Jos mietimme eteemme päivittäin eri medioiden kautta tulevaa mainontaa, tarjolla on monenlaista elämänlaadun parannusta lupaavaa asiaa. Tilaisuuteen on tartuttava heti. Markkinavoimat ovat säälimättömiä herättämään ihmisissä erilaisia kulutustarpeita ikään katsomatta. Miltä kuulostavat seuraavat mainoslauseet: "Jäsenenä nautit elämästä enemmän." Ja "Meillä voit ottaa aikaa itsellesi, rentoutua ja kerätä voimia." Omasta kokemuksesta tiedän, miten lapsiperheessä todellinen etsikkoaika tuntuu olevan jäätelöauton saapuminen maanantai-iltana. Sen tulon valmistaudutaan huolella lukemalla jäätelöautomainosta ja miettimällä mitä sieltä ostettaisiin. Jäätelöauton tuloa ei varmasti unohdeta, koska se olisi aivan valtava menetys.

Ruotsin kirkossa tällä samalla sunnuntailla on teemana "Tuhlatut tilaisuudet". Kyllä monien mainosten edessä saattaa tunteakin, että nyt tulee tuhlattua ainutlaatuinen tilaisuus, ellen tartu tarjoukseen. Siihen tietysti mainonta perustuukin.

Monesti näiden mainosten edessä mietin sitä, miten harmaalta ja värittömältä kristinusko näyttää. Toisaalta taas samaan aikaan tiedän, että meillähän on maailman paras tuote, evankeliumi. Mikä voisi olla sen parempi mainostettava tuote? Mutta jos katsomme miten Jeesus "markkinoi" evankeliumia, niin hän ei ainakaan mainosta sitä. Tai miltä kuulostaa esimerkiksi lause: "Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua" (Mark. 8:34). Jeesus on realisti, hän ei halua antaa turhia lupauksia. Hänellä teot puhuvat puolestaan ja samalla linjalla on meidänkin paras toimia. Ei kuitenkaan niin, että kynttilää pitäisi pitää vakan alla ja uskoa piilossa, mutta ei ainakaan luvata liikoja ja saada uskoa näyttämään pelkältä ruusuilla tanssimiselta.

Kun mietimme tätä mainostulvaa, jonka keskellä länsimaalainen ihminen elää, ei ole ihme, jos Jumalan antama etsikkoaika jää niin monesti huomaamatta. Tämä ei tosin ole vain nykyajan ongelma.

Evankeliumitekstissä kuulumme, miten Jerusalemin temppeli oli muuttunut kaupankäynnin ja kaiken muun oheistoiminnan paikaksi rukouksen sijaan. Ylipäänsä koko Jerusalemin kaupunki oli kulkemassa etsikkoaikansa ohi suljetuin silmin ja korvin. Tätä Jeesus puhkeaa itkemään vuolaasti ratsastaessaan tuohon kaupunkiin palmusunnuntain juhlasaatossa. Jeesuksen itkun aihe ei varsinaisesti ollut inhimillinen eli profetia Jerusalemia kohtaavasta tuhosta. Jonkin ajan kuluttua Jerusalem olisi raunioina roomalaisten tuhottua kaupungin aivan niin kuin Jeesus profetoi tuossa hetkessä.

Jeesus itkee Jerusalemin kaupungin ihmisten tähden. Hän rakastaa tuon kaupungin ihmisiä niin kuin jokaista ihmistä, jokaista ihmistä myös tässä kaupungissa. Mutta Jerusalemin kaupungin ihmisten silmät olivat sokeat ja korvat kuurot Jumalan suurille

teoille. Pelastaja oli lähetetty heidän keskelleen, mutta ihmiset torjuivat hänet. He kulkivat etsikkoaikansa ohi. Jeesuksen itku oli itkua ihmisten kadotukseen joutumisen vuoksi.

Jeesus tuli tuomaan tuolle kaupungille todellista turvaa. Siksi hän sanoi: "Kunpa sinä tänä päivänä ymmärtäisit, missä turvasi on!" Hän tarkoitti turvalla rauhaa, hepreaksi shalom: Se tarkoittaa ennen kaikkea ehyttä suhdetta ihmisen ja Jumalan välillä ja myös ihmisten kesken. Tätä rauhaa Jeesus tuli tuomaan kaikille ihmisille, uutta ehyttä suhdetta Jumalaan.

Jerusalemien kaupungin tilanne on verrattavissa yksittäisen ihmisen tilanteeseen. Jumala antaa ihmiselle etsikkoaikoja, jolloin hän kutsuu ihmistä lähemmäs yhteyteensä tai kokonaan eksynyttä lammasta takaisin laumaansa. Etsikkoaika tarkoittaa "Jumalan vierailun aikaa" eli hänen lähelle tuloaan. Etsikkoaika on hetki, jolloin Jumala sanatarkasti käännettynä "katsoo päälle" eli katsoo läpi ja tutkii. Etsikkoaika on kuitenkin myös hetki, jolloin Jeesus tarjoaa itseään pelastajaksi. Jeesus tarjoaa anteeksiantoaan ihmiselle, jonka läpi hän näkee kokonaan.

Etsikkoajoista meillä voi olla erilaisia kokemuksia, siitä miten olemme vastanneet Jumalan kutsuun tai miten olemme antaneet etsikkoajan mennä ohi. Rippikoulu on saattanut monelle olla todellinen etsikkoaika samoin kuin konfirmaation tunnustautuminen tähän uskoon. Itselleni se ei sitä mitenkään erityisesti ollut, mutta rippikoulun jälkeinen isoskoulutus ja nuortentoiminta sitä vastoin oli etsikkoaikaa. Jotkut eivät taas välttämättä ole kokeneet mitään erityistä etsikkoaikaa uskonelämässään. Jumala kohtelee jokaista ihmistä yksilönä.

Jeesuksen itkeminen Jerusalemin puolesta varoittaa meitä tuhlaamasta etsikkoaikaa. Sitähän tuo Ruotsin kirkon teemakin tälle sunnuntaille "Tuhlatut tilaisuudet" kertoo. Ihminen voi paatua Jumalan tuntemiselle, niin ettei tunne Jumalan antamaa etsikkoaikaa ja tuhlaa tilaisuutensa. Jeesus itkee jokaisen ihmisen puolesta, joka ei tunne etsikkoaikaansa ja torjuu hänen rakkautensa. Torjuttu rakkaus tekee hyvin kipeää.

Sydämen paatumiseen voi olla monia syitä. Yksi tärkein syy on varmaan siinä, että tärkein turva elämässä löytyy muualta kuin Jumalasta. Siksi Raamatussa ei turhaan kehoiteta: "Jos te tänä päivänä kuulette hänen äänensä, älkää paaduttako sydäntänne" (Hepr.3:15). Tai toisaalla "Etsikää Herraa, kun hänet vielä voi löytää, huutakaa häntä avuksi, kun hän on lähellä!" Jes 55:6

Uskonelämässäkin on paatuminen vaarana, niin että tuhlaa tilaisuuksia tehdä hyvää, jättää hoitamatta uskoansa tai mukautuu liiaksi ympäröivään maailmaan ja sen standardeihin niin, että suola käy mauttomaksi. Tästä paatumisesta varoitti kuulemamme Ilmestyskirjan teksti: "Minä tiedän sinun tekosi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut. Herää ja vahvista sitä, mikä vielä on jäljellä, sitä, mikä jo oli kuolemaisillaan." Ilm.3

Paatuneen ihmisen suhteen Jumala voi joutua toimimaan kuten Jerusalemin kanssa. Jumala voi joutua särkemään varustuksiamme ja lyömään korkeatkin turvamuurimme alas. Luther sanoo, että Jumalalla on perimmältään vain kaksi virkaa: hän painaa ylpeitä alas ja nostaa alaspainettuja. Jumalan laki lyö murskaksi, mutta evankeliumi puolestaan tekee ehjäksi. Tästä me saimme Vanhan testamentin tekstissä kuulla havainnollisen esimerkin savenalajan työpajasta. Saviastia voi joutua moneen

kertaan särjettäväksi, jotta siitä tulisi sellainen astia kuin savenvalaja on siitä tarkoittanut. Vasta myöhemmin vuosien jälkeen, jos silloinkaan, saatamme ehkä ymmärtää, miksi olemme joutuneet tuollaiseen saviastian asemaan. Eikä kyseessä ole välttämättä paatumus, vaan Jumalan tahto jalostaa saviastiaa parempaan käyttöön.

Jumalan läheisyys on tässä messussa erityisesti tarjolla ehtoollisella, sinne hän haluaa kutsua meidät kohtaamaan hänet. Hän rakastaa jokaista meistä, välittää meistä ja haluaa siksi tulla meitä lähelle. Siinä on tilaisuus, jota ei kannata tuhjata.

Tänäänkin pätee Paavalin sanat 2.Korinttilaiskirjeessä: Jumalan työtovereina me vetoamme teihin: ottakaa Jumalan armo vastaan niin, ettei se jää turhaksi! Hänhän sanoo: -- Oikealla hetkellä olen kuullut sinua, pelastuksen päivänä olen tuonut sinulle avun.

Juuri nyt on oikea hetki, juuri nyt on pelastuksen päivä.

2. Kor 6: 1-2